

[Aksel Larsen.]

om, at Ministeren finder det parlamentariske Flertal i denne Forsamling, som han selv i sine indledende Bemærkninger erklærede for utilstrækkeligt til at retfærdiggøre hans Handlemaade, men det interesserer os, om man virkelig efter hele denne Debat saavel ude omkring i Offentligheden, paa Møder, i Pressen og Mand og Mand imellem som her i Tinget — om man virkelig ret længe fra Regeringspartiernes Side vil anse det for forsvarligt at have Justitsministerposten saa daarligt og saa farligt beklædt, som Tilfældet er her i Danmark for Tiden. (Bifalds- ytringer fra Tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Fr. Dalgaard: Ganske uden Hensyn til, hvordan man ser paa Spørgsmaalet: Berettigelse eller Ikke-Berettigelse for den højtærede Justitsminister til at fremkomme med Oplysninger fra et lukket Retsmøde, tror jeg at turde sige, at alle, baade i dette høje Ting og ude i Landet, vil være tilfredse med, at der er afgivet en Redegørelse saa klar, saa saglig og saa udførlig som den, den højtærede Justitsminister har afgivet her i Tinget i Dag; og der er Grund til at takke den højtærede Justitsminister for denne saglige og udførlige Redegørelse.

Selve Spørgsmaalet deler sig i et Par Problemer. Det ene er, om den højtærede Justitsminister har nogen Berettigelse til at offentliggøre, hvad der er foregaaet i et lukket Retsmøde, og det andet er, om saa de Ting, der kom frem, var noget, der havde været behandlet for Nævningetinget. En af de Paastande, der har været fremme, er nemlig, at selv om det nu var aldrig saa berettiget, hvad den højtærede Justitsminister havde gjort, saa var det i hvert Fald uberettiget at fremføre Sigtelser imod en Læge for Ting, som han overhovedet ikke var tiltalt for, og som ikke havde været fremme for Nævningetinget. Det fremgaar af den højtærede Justitsministers Redegørelse, at de Forhold, som han i sine Erklæringer har omtalt, har været forelagt Nævningetinget, ikke i Tiltaleform, men paa en saadan Maade, at Nævningerne kendte dem og kunde tage Hensyn til dem i deres almindelige Bedømmelse af tiltalte. Derom er der ingen Tvivl, og det Spørgsmaal skal jeg derfor forlade med det samme.

Den anden Side af Spørgsmaalet er, om det er berettiget at fremkomme med Gengivelse af Ting, der er behandlet i et lukket Retsmøde, navnlig naar Retsmødet

har været lukket af Hensyn til Sædeligheden. Nu kan man ved en ensidig Paragrafdyrkelse godt læse § 31 saadan, at der overhovedet ikke paa nogen Maade maa komme noget frem fra et saadant lukket Retsmøde. Men det er ogsaa — som den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa — Paragrafdyrkelse. Det har aldrig været hverken god Jura eller god sund Fornuft at læse en Paragraf ganske isoleret fra den øvrige Lovgivning. Enhver Paragraf maa ses i Belysning af den almindelige Retsorden. Al virkelig juridisk Fortolkning beror paa denne Grundsetning.

Det er klart skildret af den højtærede Justitsminister her — og det er noget, der ogsaa er almindeligt kendt —, at Dommerne, uden Hensyn til om det er noget, der kommer fra et lukket Retsmøde, dersom de har Brug for dette til Begrundelse af deres Dom, tager det med i deres Præmisses, der ligesom Konklusionen er offentlige. Den højtærede Justitsminister henviste til Brinck Eliassen-Sagen, en Sag, der jo ogsaa var blevet forhandlet for lukkede Døre af Hensyn til Sædeligheden. Jeg erindrer den meget omfangsrige Dom, der forelaa, og jeg kan huske, at flere af mine Venner dengang spurgte mig, om jeg ikke syntes, at der var faret alt for haardt frem mod denne Læge. Jeg gav dem „Ugeskrift for Retsvæsen“, hvor Dommen meget udførligt er refereret, ogsaa mange Ting af absolut ikke opbyggelig Karakter, og jeg kan huske, at der, efter at disse Mennesker havde læst denne Fremstilling, der i øvrigt havde været meget udførligt refereret ogsaa i Aviserne, ikke blev talt mere om, hvorvidt der var faret haardt frem eller ikke.

Man ser heraf, at det har Betydning — og det viser Domstolene ogsaa Gang paa Gang —, at man ved visse Lejligheder gengiver, hvad der har været fremme i et lukket Retsmøde, og at det frit kan gives i saadanne Tilfælde. Det er jo ogsaa Tilfældet med Hensyn til det Eksempel, den højtærede Justitsminister nævnte angaaende Landets Forhold til fremmede Magter, der ogsaa kan paabyde Lukning af Dørene. Jeg for min Del er ikke Spor i Tvivl om — som den højtærede Justitsminister anførte —, at hvis man skønnede, at Statens Interesser krævede, at saadanne lukkede Retsmøder blev offentligt gengivet, kunde dette lade sig gøre. Endvidere er jeg ikke i Tvivl om, at den højtærede Justitsminister har Ret, naar han siger, at der i vor Rets almindelige Grundsatninger findes Berettigelse for at røbe, hvad der normalt skal holdes hemmeligt, og ogsaa § 31, som der her er Tale